

zuiverste werk geven den mensch op de gemoedelijke manier, die bij den vader kiesche terughouding, bij Lizzy Ansingh speelsche vrijmoedigheid, bij allen de ingeboren distinctie doet gevoelen.

Dit speelsche, vrijmoedige, zit nog niet in het portretje, dat ze, heel jong nog, van haar moeder maakte; het is aandachtig, nauwlettend, serieus; het is, vol teedere genegenheid voor model-en-omgeving, zuiver en zorgzaam geschilderd; 't heeft, in zijn fijne levendigheid, iets van den ingehouden trant van Thérèse's vroege portretten.

Van haar leert Lizzy schilderen.

In het oude huis der Schwartzes, kalm en statig aan de stille buiging eener oud-Amsterdamsche gracht, zit Lizzy als klein kind uren lang in tante's atelier. Ze ziet er de schitterende portretten die tante Thérèse van de Hollandsche beaumonts maakt: de dames in statiekleed met paarden rond den witten hals; de mooie kinders in 't wit met rozen in het haar en kleurige waaiers in de kleine handen. Met haar poppen en haar prenten scharrelt ze rond in de kamers, waar het schemergroene licht van de beschaduwde gracht allerlei moois omgloort: oude meubels en familieportretten, sieraden en klein pronkgerief waar de tantes zuinig op zijn en een kind niet aan mag komen. Zoo, spelend en drommend, gaan voor karakter en uitzicht van 't omringende haar zinnen open; al de

lieve, vertrouwelijke dingen doen voor haar verrast gezicht hun zedige kleuren blinken; al de poppen waarrond ze haar kinderlijke verzinsels spon hernemen hun rol in de spelen harer rijpende fantasie.

Zoo, zoetjes aan, mag ze zelf wat probeeren: een beetje knoeien met verf, waar tante al gauw ernst achter voelt; voor haar tienden verjaardag zal Lizzy een klein eigen hoekje hebben in tante's groote atelier.

Eer 't zóóver kwam was er de schooltijd

met het onvermijdelijke leeren. Het teekenen schoot er bij in. Maar de lust bleef en op haar achttiende jaar wordt Lizzy door haar tante naar de Akademie gebracht om er de noodzakelijke studie te maken.

Lizzy Ansingh is thans, als volleerde schilderes, tante nog heel dankbaar voor dat wijs besluit; want de schoolsche tucht en gestadige oefening hielpen haar den grondslag leggen tot een vrije en ongehinderde ontwikke-

ling van haar ingeboren gaven. Met groote liefde spreekt ze nog van haar Akademies-tijd en van de lessen van professor Dake, die haar een zoo goed en begripend meester was.

Na haar studie had ze het voorrecht te mogen reizen: vreemde kunst zien en vreemde natuur genieten in gezelschap harer tante. Buitenlandsche kunststeden werden bezocht, en in de musea genoot het jonge schilderesje van Hollandsche en vreemde kunst, copieerend wat haar boeide. Zoo bracht ze een copie mee naar Roeland Savery: de

STILLEVEN.